

А от другия край на чаршията ечеше тънкия глас на Спиро милинджа. Турил на главата си голяма тава, изгъмнула с милинки, тичаше от дюкян на дюкян и викаше:

— Милинки! Топлички, топлички, парят! — вика и разнася станалото с Костаки.

Новината развълнува града. Чаршията спря да работи и еснафите се струпаха пред къщата на Костаки, където пред пътната врата вардеха сеймени.

Чорбаджите гръкомани бяха покрусени. Еснафи, търговци и родолюбиви младежи скритом се радваха. И щом се срещнаха двама, стисваха си ръцете. Тъй му се пада! Да му е златна ръката, който го е убил! Да живей България! Сега хаджи Гендо, Яни Сотиров и всички гръкомани ще се свият като охлюв в черупка.

При огледа се оказа, че убийството не е извършено за кражба — парите и златните неща на хикимина са по места си. Явно беше, че кръвта му е пролята за отмъщение.

Кадията Али положи много грижи, не пожали време и труд да открие убийците. Най-напред арестува Ахмед бей, който бил скаран с Костаки за една ханъма. След него арестува около петдесет българи, между които беше и Хаджи Димитър. Цели три месеца Али ефенди води следствие, но не можа да открие кой е убиецът. Накрая властта пусна всички задържани.

През време на следствието Али ефенди обра мало и голямо. Пълнеха хората джобовете на кадиите с подкуп само и са да отърват близките си. Затуй пък Али ефенди стана омразен кадия, падна в очите на хората и всеки българин, видеше ли го по улицата, избягваше да го срещне, за да не го поздрави. Кадията виждаше това и стана още по-зъл към гяурите.

Един месец след приключването на следствието по убийството на Костаки, в края на декември друга новина разтърси града. Неизвестни хора през нощта нападнали дома на Али ефенди и го обрали. Взели му всичките пари и злата дори и златните пръстени, гривни и обеци от кадъните му. Пръстите на дясната ръка на кадията били отрязани.

Сливенските тежки чорбаджии изтръпнаха. Щом са обрали кадията, то утре може и с тях да стане същото. Разбойниците трябва да се намерят. Гръкоманите излязоха сега